

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytтя”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

У Святю Ніч	1
Новацька Ялинка	6
Кінь на бігунах	12
Христос Рождається!	14
З новацького світу	15
Пригоди Козака-Невмираки	16

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМ'ЯНИН!

Українським звичаєм святкуємо не лиш уродини, але й ім'янини кожної людини. Уродини — це річниця уродин; ім'янини — це день святого, що його ім'я ця людина носить. У цей день ім'янинникові бажають всі друзі всього добра та співають „Многая Літа”. Гарно також давати у цей день йому якісь дарунки, як ось українські книжки. Можна теж на честь того, хто святкує ім'янини, складати датки на якусь добру ціль, щоб він радів, що задля нього сталося якесь добре діло.

У місяці січні мають ім'янини:

2. Ігнатій (Гнат)

3. Юліяна (Уляна)

4. Анастасія (Настя)

6. Євгенія (Геня)

7. Святослав

8. Марія, Йосип (Осип),
Мстислав

9. Степан

12. Анізія (Ніза)

13. Мелянія (Маланка)

14. Василь

15. Сильвестр

17. Ростислав

18. Ярополк

20. Іван

21. Юрій, Юліян, Ярослав

23. Григорій, Маркіян

24. Теодозій (Тодось)

25. Татіяна (Таня)

28. Павло

29. Петро

30. Антоній

31. Атанасій (Танас) і Кирило

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1 (51)

Січень

1959

Юрко й Миня під своєю ялинкою.

(Фотогр. Тета Ірка)

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

та

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ОСНОВОПОЛОЖНИКОВІ ПЛАСТУ ДРОВОТІ, ВЕРХОВНОМУ ПЛАСТУНОВІ СІРОМУ ЛЕВОВІ, ВСІМ ПЛАСТОВИМ ПРОВОДАМ, ВСЬОМУ НОВАЦТВУ ТА ЇХ СЕСТРИЧКАМ І БРАТЧИКАМ ТА ВСІМ ЧИТАЧАМ

бажає

РЕДАКЦІЯ „ГОТУЙСЬ”

Вуйко Іван

У СВЯТУ НІЧ

Заповідач:

(перед сценою або збоку)

Ніч спокоєм огортає
Хати, гори і долини
А з небес зоря звіщає
Людям радісну новину.

Спів за сценою:

Дивная новина,
Нині Діва Сина
Породила в Вифлеємі
Марія єдина.

Заповідач:

Вже не буде більш тривоги,
Щезне лихо, сум і горе.
„Слава Богу! Слава Богу!”,
Гомонять янгольські хори.

Спів:

Слава Богу заспіваймо
В честь Сину Божому
І Пану нашому
Поклін віддаймо.

Заповідач:

Прийшли діти з України
В одю ніч святу, сріблисту,
Щоб народженій Дитині
Дарувати серце чисте.

І просили щиро нині
У Дитини, Христа Бога,
Щоб дав любій Батьківщині
Щастя, волю, перемогу.

**

Відкривається заслона. Перед
ня половина сцени представляє
зимовий краєвид. У далекій пер-
спективі засніжене село. Три-
банна, частинно зруйнована цер-
ква. А зовсім далеко ясніє зоря.
Входять ДІТИ.

Валя з Києва:

Київ-столицю України
Зайняли полки ворожі.
Слава наша у руїні,
Нищить ворог храми Божі.

Біль, тривога, голод, рани,
Змовкли дзвони у Софії.
Нарід стогне у кайданах
І про кращу долю мріє.

Оля зі Львова:

Юр святий сумує тихо,
Зажурилась Цитаделя
Бродить вулицями лихо,
Ходять люди невеселі.

На стрункій вежі ратуші
Прапор крові повіває,
А при вході леви дужі
Стрільців славних дожидають.

Юра-Лемко:

Віс вітер над Бескидом,
Сян тужливо котить хвилі,
Лемко кинув рідну скибу,
Села наші опустіли.

Голос пісні не лунає,
Зажурилась верховина,
Лиш трембіта сумно грає
У Карпатських полонинах.

Борис із Кубані:

Де Кавказ стоїть могутній
На сторожі Батьківщини
Рідні ниви там родючі
І Кубань пливе в долині.

Встане воля із могили,
Щезне біль, важка зневага,
Козаків нащадки смілі
Дружньо підуть всі до змагу.

Степанко з Одеси:

Там безкрає Чорне Море,
Буруном хвилює плесо,
Кораблі з усіх просторів
Идуть у пристань до Одеси.

Прийде час — в це вірю, знаю,
Оживе козацька слава,
І на щоглі ще замає
Прапор рідної Держави!

Михась-Поліщук:

Очерет, болото, води,
Ліс зажурений дримає,
Поліщук по лісі бродить,
Щастя-долю викликає.

Петрусь із Кривого Рогу:

Днем і нічю на заводах
Праця йде в Кривому Розі,
Та скарби всі й труд народу,
Все бере солдат ворожий.

Дві дівчинки (говорять разом):

Ворог знищив нам свободу,
З Батьківщини проганяє,
І дочок й синів народу
На каторгу засилає.

Спів за сценою:

„Боже Великий, Творче
[Всесвіту...]

Янгол:

Не журіться, друзі милі!
Я приношу вам новину,
У вертепі породила
Нині Діва Бога-Сина.

Він бо чує всі моління,
Дасть пораду в вашім болю,
Всі зніме із вас терпіння,
Пошле щастя, ласку, волю.

(Спів за сценою:

„Во Вифлеємі нині новина”)
Він, Предобрий, буде з вами,
Вам напевно допоможе
І ласкавими руками
З очей ваших утре сльози.
Ось туди спішіть ви нині,

Я покажу вам дорогу,
(показує)

Там сповитого на сні
Ви знайдете Христа-Бога.

В передній частині сцени гасне світло. Розсувається заслона, що відділяє її від дальшої половини. Посередині під зіркою в яслах Ісусик, з боків Марія і Йосиф. Далі навколо янголи. Вся сцена освітлена. Янголи співають:

Бог предвічний народився,
Прийшов днес із небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І утішився.

Янгол та діти із передньої половини сцени приступають ближче. Янгол стає збоку.

Валя:

Глянь на нас, Господній Сину,
Вкрий опікою своєю!
Тобі будем безупину
Вірні серцем і душею.

Всі діти (разом, навколішках):

Щиро ми всі благаєм,
О Ісусе, Божий Сину,
Ласка хай Твоя засяє
Над полями України.
Вкрий Своєю добротою
І здійми важкі кайдани
І цілющою рукою
Наші вилікуй всі рани.

Велич предків, нашу віру,
Щоб навчились всі любити,

Щоб вернулись зі Сибіру
Українські вірні діти.

Поможи, щоб із руїни
Піднялась нова Держава.
Верни Боже, Україні,
Предковічну силу, славу.

Щоб наш край укривсь
[церквами,
Щоб весело дзвони грали,
Щоб ми вільними устами
Тебе, Христе, прославляли.

Співають:

Просим Тебе, Царю,
Просимо всі нині,
Верни волю, давню славу,
Нашій Батьківщині!

(Заслона поволі спадає).

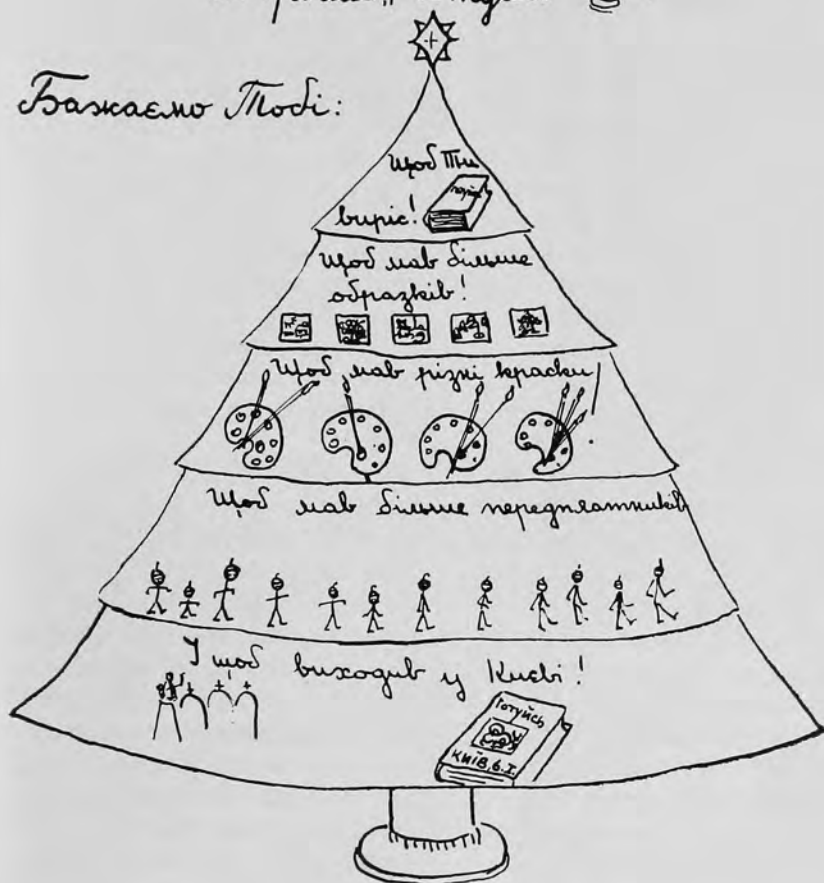
Такий вертеп змайстрував був
Вуйко Іван своїм новакам
у Мюнхені, Німеччина.

**ПРО КОЖНУ ЗМІНУ
ВАШОЇ АДРЕСИ
ПРОСИМО ПОВІДОМИТИ
АДМІНІСТРАЦІЮ „ГОТУЙСЬ”**

Різдвавий привіт „Ком'арків" для „Іотуїсь".

Дорогий „Іотуїсь" 🙌!

Бажамо Тобі:

„Ком'арки"

А це наш диток Тобі на аманку.

Мал. Р. Баб'юк

НОВАЦЬКА ЯЛИНКА

I.

Небо. Висить багато зірок. Посередині стоїть ще не прибрана ялинка. Входить Святий Петро та Архангел.

Святий Петро: — Так, оце, ти кажеш, буде ялинка для новацького Гнізда в Ньюарку?

Архангел: Так, Святий Петре. Я посилав за нею моїх ангелів аж на землю. І добре їм наказав, щоб вони ніде інде ялинок не шукали, як лиш у Карпатських лісах в Україні. Бо ніде на світі немає більше таких гарних ялинок. Оце вони і сьогодні над раном з цією ялинкою на небо повернулися.

Святий Петро: Добре ти зробив, Архангеле! І бачу, що не шкода було труду, бо ялинка справді гарна. А скажи, як же ти її цього року прибереш?

Архангел: Ти знаєш, Святий Петре, що я не люблю дітям ялинок якимись пустими дрібничками прикрашувати. Так і цього року я хочу прибрати цю ялинку — добрими ділами Гнізда. Нехай новачки знають, що добре діло має велику вагність у нас в небі.

Святий Петро: А якже ти це думаєш зробити?

Архангел: Ось так: післав я вчора вечером буйним вітром вістку до ангелів-хоронителів, що новачками з Ньюарку опікуються, щоб всі вони сьогодні тут на небо злинули, та розказали, які то добрі діла їх діти ро-

били. А за кожне добре діло — повісимо на ялинці одну ясну зірку. А сьогодні вечером я цю ялинку віднесу на землю — бо сьогодні новачки будуть всі разом, у дружньому гурті святкувати Різдво Христове.

Святий Петро: О, це гарно. Добре ти видумав, Архангеле! Ось і я тут при ялинці сяду, та й собі послухаю, як то новачки справуються, бо ж знаєш, що я новачок дуже люблю! (Сідає на крісло збоку. Вбігає I. Ангелик).

I. Ангелик: Христос Рождається!
Св. Петро і Архангел: Славіте Його!

I. Ангелик: Дістав я від вітра буйного вістку, щоб сьогодні на небо злинути та про добрі діла мосі новачки звітувати. От я і прилетів. Бо маю що розказувати: моя Оля щовечора ходила до бідної вдови у сусідній хаті, щоб доглянути її маленької дитинки, коли вдова ішла ніччю на важку працю. Не раз Олюсю подруги просили, щоб пішла з ними побавитися, та Олюся не хотіла, а все бідну маленьку сирітку доглядала...

Архангел: О, це добре діло! (бере одну зірку, вішає її на ялинку). Тут воно буде на ялинці блищати та всіх новачок радувати. Лети ж на землю, Ангелику, та не забудь сьогодні свою Олю до домівки на ялинку припровадити!

1. Ангелик (кланяється і „відлітає“. З другого боку вже вбігає другий Ангелик).

2. Ангелик: Христос Рождається!
Архангел: Славите! А що ти нам розкажеш, ангелику?

2. Ангелик: Приходжу з Землі, щоб сказати тут, що моя Христа теж не забувала про свої новацькі добрі діла. Які тільки українські книжечки дома мала (а в неї цих книжечок багато, багато, і татко їй все ще нові купує), то їх своїм подругам-новачкам не жалувала, а позичала радо, щоб всі вони, ціле Гніздо із них про Україну вчилися!

Архангел: Оце й гарно! (Вішає нову зірку). Дякую тобі, ангелику, за добру вістку! (Ангелик відлітає, зате влітає третій Ангелик).

3. Ангелик: Христос Рождається!

Архангел: Славите! А яку це ти нам вістку принесеш, Ангелику?

3. Ангелик: Добру вістку можу тобі, Архангеле, про мою Улянку сказати: Вона у школі щоднини одній бідній подрузі, що в неї батьків немає, свій сніданок давала. Тихенько так, щоб та і не знала, завжди їй свій сніданок до торбини вкладала, хоч сама і була не раз опісля дуже голодна...

Архангел: О, це добре, що вже змалку приучується собі відмовляти, щоб другим допомогти! (Вішає зірку). За те оця

Мал. І. Стецьків

зірка на ялинці все Гніздо врадус. Тільки ти, ангелику, нічого про цю ялинку не розказуй новачкам, бо це наша, небесна, тайна!

3. Ангелик: Не бійтеся, я нічого не скажу! (Вилітає, а на його місце прилітає четвертий ангелик).

4. Ангелик: Христос Рождається!

Архангел: Славите Його. О, я вже по твоєму личку бачу, що добру вістку несеш нам, ангелику.

4. Ангелик: І таки справді добру! Моя Галинка не жаліла труду, щоб щодня скорше встати, та ще заки зайде до школи, вступити до церкви та помолитися за душі тих всіх, що згинули в бою за волю України. Не раз важко приходиться їй так раненько вставати, та вона ще ні одного дня не пропустила!

Архангел: І Господь напевно ці молитви вислухає! (Вішає зірку. Ангелик вилітає. Прилітає п'ятий Ангелик).

5. Ангелик: Христос Рождається!

Архангел: Славите! А що ти нам, ангелику, скажеш?

5. Ангелик: Моя Орися ішла ввечером із подругами зі сходин, та зараз напали на них якісь нечемні хлопчиська. Всі дівчатка із криком повтікали, а лишилась тільки мала Ірка, що ще так швидко бігати не вміє. Тільки Орися не злякалася, та взяла Ірку за руку і допомогла тікати, хоч і дістала че-

рез це каменем в плечі — бо втікала остання, та ще й Ірку собою перед камінням нечемних хлопців заступала.

Архангел: Відважні новачки ростуть у вашому Гнізді! (Вішає зірку. П'ятий ангелик відлітає, прилітає шостий ангелик).

6. Ангелик: Христос Рождається!

Архангел: Славите! Бачу, ангелику, що личко твоє радістю сіяє!

6. Ангелик: І справді, Архангеле! Велике та добре діло зробила моя Мартуся: жила в неї у сусідів дівчинка-Українка, що все на чужині пробувала, що нічого ніколи не чула про Україну, та й говорити по-своєму вже забула. От Мартуся із нею почала дружити, навчила її рідної мови, розказала все про Україну, про наших князів та козаків, та про Січових Стрільчиків, про степи та про Золотоверхий Київ. І полюбила ця дівчинка далеку Україну, так, як і кожна новачка її любить. Привела її Мартуся на сходини, і тепер вона буде теж пластовою новачкою!

Архангел: О, це найбільше із усіх добрих діл у вашому Гнізді! За нього на самий верх ялинки повісимо найкращу зірку із неба. (Закладає на верх ялинки велику зірку із намальованим тризубом. Ангелик відлітає). — Бачиш, Святий Петре! Як багато добрих діл тут позбиралося!

Св. Петро: Бачу, бачу, і радію ними! Та мені здається, що тобі б уже час на землю збиратися, бо новачки вже в домівці зібралися та колядують. (За сценою чути коляду).

Архангел: А, справді, треба мені поспішати! Прощай, Святий Петре. Як вернуся, то тобі про новацьке Різдво все розкажу! (Бере ялинку, виходить. Заслона).

II.

Пластова домівка. Новачки навколо сестрички — колядують (ця сама коляда, що її чути було аж в небі).

Сестричка: А бачите, як ви вже гарно навчилися співати! Та тепер скажіть мені, яке це сьогодні свято, що ми всі тут зішлися в домівці?

1. Новачка: Це сьогодні Різдво, так мама казала!

2. Н.: То сьогодні маленький Ісусик народився!

Сестричка: Так, і це ми його на родини сьогодні святкуємо. Та скажіть, чи Ісусик народився десь у якійсь багатій палаті? Бо ж знаєте, що Він — сам Бог і цар світу...

3. Н.: Ні, Він народився в такій бідній печері, я тільки забула, як вона називається.

4. Н.: В вертепі!

5. Н.: Так, так, у вертепі!

6. Н.: А той вертеп був такий дуже, дуже біденький! Там навіть ліжечка для маленького Ісусика не було!

7. Н.: А Матінка Боже не мала

де його положити, то положила в ясла, на сіно!

8. Н.: А там десь було дуже зимно, бо як я раз вийшла надвір без плащика, то дуже змерзла, а Ісусик плащика також не мав!

9. Н.: А я би Йому свій плащик дала! Я маю такий тепленький плащик!

10. Н.: А я б Йому дала своє ліжечко! Я можу спати разом з нашою Катрусею!

Сестричка: Гарно, гарно, дівчатка! Та ви ж знаєте, там до Ісусика також хтось був прийшов та приніс дарунки.

11. Н.: О, так, там прийшли маленькі пастушки. Їх ангелик збудив, щоб пішли до Ісусика.

12. Н.: І така велика, гарна зірка на Сході засвітила, якраз над самим вертепом!

13. Н.: А потім прийшли три царі, такі дуже, дуже багаті, і принесли Ісусикові золоті забавочки...

14. Н.: Але там був такий недобрий цар Ірод, що хотів Ісусика убити, але Матінка Божа втекла з Ісусиком до Єгипту, аж поки Ірод не вмер!

Сестричка: О, я бачу, що ви все це знаєте! Це гарно, а я вам ще хотіла сказати, що так, як Ісусик маленький мусів тікати від лютого Ірода до Єгипту, так і ми всі мусіли тікати від наших ворогів з України. Та ви знаєте, що по смерті Ірода Ісусик вернувся на свою землю. Так і ми колись на на-

- шу рідну Україну поверне-
мося!
- 15. Н.:** Ой, то буде чудово!
- 16. Н.:** А я так хотіла б, щоб це
вже сталося!
- Всі:** І я, і я, ми всі хочемо!
- Сестричка:** Всі, всі поїдемо! Та
ще розкажіть мені, як то ви
святкували Різдво цього року
у вас дома?
- 17. Н.:** У нас була Свята Вечеря
на дванадцять страв, бо мама
казала, що в Україні вже від
давна все так було! А перед
тим татко помастив просфору
медом та поділився нею із
кожним із рідні та бажав кож-
ному.
- 18. Н.:** А в нас теж було так! А
мені татко побажав: „Щоб ти
виросла на славу Україні!”
- 19. Н.:** А до нас приходили пер-
шого дня свят всі юначки та
юнаки колядувати. А мама по-
тім розказувала, що в нас, на
Україні, все так колядники від
хати до хати ходили, та ще й
з вертепом і з зіркою і з пере-
браною козою!
- 20. Н.:** А в нас ще й ялинка сто-
їть, така гарна, велика!
- 21. Н.:** А в нас теж! Мені анге-
лик приніс!
- 22. Н.:** А прошу сестрички, а чи
нам тут ангелик теж принесе
ялинку?
- Сестричка:** Я ж вам казала, що
коли не забуватимете про свої
новацькі добрі діла, то напев-
но ваші ангелики про це в не-
бі розкажуть!
(Відчиняються двері, входить
- Архангел з ялинкою, ставляє її
на столі):
- Христос Рождається, новачки!
- Всі:** Славіте Його!
- Архангел:** Із Святом Великим,
із Різдвом Христовим вітайте!
Приніс я Вам вашу новацьку
ялинку із голубого неба, із
понад хмар! Та знайте, що це
не звичайні на ній прикраси,
а самі зірки небесні! Та не ли-
ше самі зірки: бо кожна з них
означає якесь добре діло, що
ви зробили. Бачите, як гарно
вони прикрасили вашу ялин-
ку! Та знайте ще одне: що в
небі вже віддавна стоїть не та-
ка маленька, а така велика,
велика ялинка, від землі аж
до хмар! І на цій ялинці віша-
ють ангели не маленькі, що-
денні добрі діла, а великі, ге-
ройські вчинки. Там ясними
зірками горять всі діла наших
славних князів та їх дружин-
ників, та гетьманів та козаків
та гайдамаків та Січових
Стрільчиків та геройських пов-
станців. Багато, багато вже зі-
рок на цій ялинці. Та це ще
таки не все. Ще більше цих
зірок треба, щоб ялинка була
готова, щоб принесли її анге-
ли в Україну, щоб по всій
Україні стало Велике Свято,
коли то народиться Україн-
ська Правда! Пам'ятайте ж но-
вачки, що може ви зможете
завісити останні зірки на цю
ялинку, та всіми силами зма-
гайте до цього! (Відходить).
- Всі:** Дивіться, це ж правдивий
ангел був у нас в гостині!

23. Н.: І таку чудову ялинку приніс!

24. Н.: І таке цікаве говорив про ту велику ялинку!

25. Н.: А ми так дуже хочемо,

щоб її вже ангели понесли в Україну!

26. Н.: І всі хочемо завісити наші найкращі діла на ній!

Всі: О, так, всі, всі!

(Заслона).

На цьому малюнку, що його намалювала нам Сестричка Рома — знайдіть якнайбільше речей, що їх назва починається на букву „С”. Ану, хто це зуміє?!

Чи Ви вже вилатили передплату
на „ГОТУЙСЬ”
на 1959-ий рік?

КІНЬ НА БІГУНАХ

— Мамо, мені треба грошей. І то на завтра. Прошу, дайте вже сьогодні.

— Та які гроші? На що ж вони тобі здалися? Може знов на ручку? — Нетерпляче відповіла синові мати, спиняючись у шитті.

— Та де там на ручку!.. Пані учителька розказувала нам про наших дітей у Німеччині. І що було б гарно, якби так ціла кляса зробила дарунок нашим дітям. А потім ми вибрали скарбника — розказував дальше Андрій — ту Марійку з довгими косами.

— А, це інше діло. Воно й гарне й корисне.

— Діти казали, що по долярові принесуть. І мені треба 1-го доляра.

— Знаєш, Андрію...

І мати не доказала. При дверях задзвонив дзвінок.

— Біжи, відчини хутчій. Христя певно прийшла.

— Так і є, що Христя! — Сміялось веселе, рожеве личко.

— Добрий вечір.

— Добрий вечір. Ти чому, дитинко, припізнилаєь зі школи? Андрій давно вже вдома. — Питала ласкаво мати.

— У нас була нарада в клясі. Хочемо післати різдвяний дар нашим товаришам, українським дітям у Німеччині.

— Ну і що ж?

— Мамочко, не гнівайся, я дала свої ошадності.

— Усі?

— Та всі. Це тільки два доляри було.

— Це добре донцю. А от Андрій хоче, щоб я йому дала на це одного доляра.

— Андрію — звернулась до нього сестра — ти сам мусиш дати зі своєї скарбонки. Бо як мама дасть, то це не матиме такого значення.

— А я не дам моїх грошей! Вони мені потрібні на щось інше! От!

Андрій сердито нахмарився і вп'ялив у кут очі. На мить розтупилась стіна. Перед ним з'явилася велика, освітлена приманливо крамниця зі всіма спортовими приладдями. Чого тут тільки не було! Лещета, ковзи, тенісові ракети, а понад усе одяга гокеїста. Наколінники так і сміялись до нього. Сильні, тверді, оббиті червоним сукном. Ось, на що збирав так довго гроші. А тут на тобі: якісь діти, якийсь різдвяний дар. Це його не обходить! Хай мама-тато їм дає. Але не він. О ні! Не з його призибраних грошей. Хіба не громадив у сусіди листя? Не замітав вже сніг? А останній раз, як тільки його впало, то руки добре боліли!

— Андрію, я думаю, Христя добре каже. Так справді дати ці гроші годиться тобі самому, щоб той дар мав вартість.

— Ні, не дам. — Андрій потряс головою. — Обійдеться без мене.

— Ти ще роздумай — казала мати і закінчила на тому розмову.

Проминуло два тижні. У шостій класі всі вже склали свої датки, крім Андрія. Пані учителька навіть спитала одного дня Андрія, чому він забуває про свій даток. Та він тільки почервонів і рад був втекти з класу. Того дня ввечері прийшов до них у відвідини Михайло, чи як його чужинці на фермі звали Майк. Був це великий хлопець. Вже студент високої школи. Мати і батько дуже ним раділи. Розпитували про його родину, а далі стали згадувати, який великий дарунок прислав колись Михайло Андрієві, як вони жили ще в Німеччині. Михайло не дуже пригадував собі. Та якже ж? Мати дивувалась. Та ж прислав в лис-

ті 1-го доляра на забавку. І хоч як тато не хотів видавати цих грошей на забавку, то потім таки купили Андрієві чудового коня на бігунах. Яка ж це була радість! Трудно описати.

Андрій дивився широко розкритими очима. Щось діялось в його душі. Непомітно вийшов та попростував до своєї кімнати нагору. Відчинив скарбонку і довго складав, та перечислював

— Як раз ціна наколінників. — Блиснула думка. А вже друга здоганяла першу.

— Хай якийсь хлопчик також радіє. А я ще призибраю і на другий рік. Куплю собі. — Радісно, легко, стало на серці.

Другого дня Марійка-скарбник здивовано перечислювала найбільший даток на різдвяний дарунок.

Ле. К.

Новацький вертеп у Бостоні, Америка.

Світлив Я. Шегрин

Братчик Тарас Когут

Мал. Р. Лучаковська

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Чорний український ліс вдянувся в білу, шовкову сорочку. Морозний вітер свобідно гуляв поміж деревами... Ждали на вечір, на першу святвечірню зірку.

Два повстанці зсунулися в рів. Перед селом, на краю лісу, вдивлялися на дим, що безперервними смугами здіймався з коминів селянських хат.

— Командир обіцяв, що підемо в село... на Святу Вечерю! — шепотом промовив один.

Розвідка командира Карпа приязно поглядала на село.

— Ідемо далі. Мусимо вернутися до табору ще перед першою зіркою...

**

В перших хатах села метушня. Большевики приїхали та забирають все, що господині спромоглися приготувати на Вечерю. Нікого не пропускають! Тягарове авто заїхало до сільради. Повискакували червоноармійці; готуються на бенкет...

— А то невірники. Ще їм замало. Навіть спокійно Христа зустрічати не дають! — процідив крізь зуби перший партизан. — Шкода, що нас не більше! Показали б їм!

— Ще покажемо, — відізвся другий. — Солдати довго бенкетують. Ми прийдемо... розрахуємося...

**

Загін командира Карпа нишком підсувався під село. Залишивши заставу на головній дорозі, рушив він із рештою месників на сільраду.

Деся собака, причуваючи смерть, скавулів. Перемерзлі руки держали наготові зброю. Чекали наказу Карпа.

— Перша чота, підсунутися і гранатами обкидати сільраду. Решта прикривати їм дорогу! — впав довгожданий наказ.

Хлопці зручно підійнялися, бігли, і знов падали. Хвилина розправи з відвічними гнобите-

лями наближалась ластівкою!

Гранати розірвалися... Ціле село задрожало, стрепенулася...

Большевики зі страху не могли ворушитись. З гуком і свистом набої партизанів знаходили ціль. За п'ятнадцять хвилин Карпо зі своїми бойовиками опанували село. Без жодної втрати розброїв дванадцять большевиків, між ними і капітана.

З пивниці сільради повстанці виводили вимучених в'язнів...

— Христос Рождається! — вітали українських вояків селяни. — Просимо, збагатіть нашу хату! Не погордіть!

— Славте Його! — відповідали веселі повстанці. — До рідної Святвечері нас не треба просити. Зайдемо до всіх!

Діти з подивом споглядали на

командира, на гордих повстанців...

Мал. сестр. Ірка Савойка

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Сяня Мостович написала до сестрички редакторки:

Дорога Сестричко Лесю!

Я називаюся Сяня і маю п'ять рочків. Дуже Тебе прошу, запиши мене в новачки-самітниці. Я вже вмю читати і писати по-українськи і можу вже сама „Готуйсь” прочитати. Прошу Тебе дуже, присилай „Готуйсь” на мою адресу, а не на Ані (старшої сестрички), бо Аня вже юначка.

Напиши мені, чи Ти мене приймеш у новачки, бо я дуже хочу їхати в новацький табір. Я вже

вмю співати „Запалала наша ватра”.

Цілую Тебе щиро

Сяня Марія Мостович

ЧОРТИК ХЛЯП!

Коли побував Святий Миколай у Редакції „Готуйсь” у грудні, попри Нього всунувся крізь двері і Чортик Хляп! І гляньте, що зробив! Забрав і сховав із-під заставки до оповідання „Карий кінь Морозенка” підпис, що цю заставку малювала сестричка Роксоляна Лучаківська! Поганий Хляп!

Редакція „Готуйсь”.

Бог Предвічний народився!

Мал. Т. Душенко

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

— А ось тут, на лівій лопатці! — настоювали на своєму ведмедята. А далі почали спинатися на хребет ведмедиці, аж поки одне таки досягнуло, зачепило Сарну своїм гострим пазурчиком та скинуло на долівку печери.

— Козаче, рятуй! — крикнула несвоїм голосом Сарна.

— Чусте, це не риба! — промовила повчаючим голосом ве-

дмедиця. Я вже не раз вчила вас, що риби всі німі!

Та ведмедятам було не до науки. Вони кинулися всі троє на бідну Сарну. Але не встигло ще ні одне затопити своїх білих зубків у її ляльчастому тілі, коли козак прожогом зіскочив із хребта ведмедиці. Вихопив криву козацьку шаблю із піхви та тільки махнув нею раз і вдруге, і вже ведмедята розскочилися у всі

кутки печери, скавулячи та зализуючи подряпані носики. Але тут же над головою козака заревіла ведмедиця:

— А ти хто такий будеш, що поважився зачіпати моїх дітей!?

Та козак не злякався ні трохи, тільки випростувався на весь ріст і відповів голосно:

— Я козак зі славної України. А дітей твоїх, вельможна пані ведмедице, я і не думав би зачіпати, якби не те, що вони всі троє кинулися на одну малу безсоронну ляльку. А вона ж не вчинила їм ніякого зла!

— То яке ж тобі діло до неї? — загула знов ведмедиця, але вже не так грізно. — Тобі вони нічого не робили, а навіть не знали, що ти тут!

— Не був би я козак, якби сам ховався та дозволив, щоб на моїх таки очах кривдили невинних! — відрубав козак.

— Дивний ти, дивний! — призадумалася ведмедиця. — Я ще такого ніколи не чувала й не бачила! Та до вподоби мені твоя відвага. Тому оставайте обоє в моїй печері та будьте друзями моїм дітям. Гей, діти! — гукнула вона на дітей, що все ще поглядали з-під лоба із кутків печери. — А ходіть-но сюди, подайте лапки вашим гостям та не смійте їм ніякого лиха робити, а то... — і ведмедиця заревла так, що аж скеля задрижала.

Ведмедята зараз же послушали, подали їм лапки а тоді зразу почалася забава. Спершу гралися у лапанку, а потім у хованку поміж камінням, а потім козак

показував їм, як танцювати присюди. Ведмедиця хотіла й собі так танцювати, та це ніяк не виходило і вони щораз переверталися коміть головою, а одно трохи не скотилося клубочком стрімкою скелею у воду.

Коли ж вже всі потомилися грою, ведмедята та ляльки поклалися разом біля ведмедиці, щоб відпочити. Ведмедята зараз же захропли, а козак почув, як Сарна підсунулася ближче до нього та почала шептати:

— Бачиш, козаче, тепер нам тут добре та безпечно. Ти вже двічі врятував мене від смерти; давай, будь ти мені чоловіком любим, а я тобі вірною дружиною! Я побудую тобі прегарне шатро-тіпі, розмалюю його всіми барвами, пошию тобі наш індіанський одяг та розшию його кораликами, на ноги мокасини, та розмірежаю їх щітиною з їжака. Я навчу тебе наших чарів та заклять, що хоронять від недуг та ворожих стрілів. Добре?

— Ні, не добре! — відповів козак, підкручуючи вуса. — Не могу я одружитися з тобою, бо

From: Molode Zytia, Inc.
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y., U.S.A.

To:

6/H-1
Olha Kulyncz
101 St. Marks Place
NEW YORK 9, N.Y.

хочу одружитися з Українкою.

— Ов, а чим же я тобі гірша від твоєї Українки?! — образилася Сарна.

— Може не гірша, але не наша. Не козацького ти роду, та й віра й мова і пісня наша чужі

тобі. А до того — не сидіти мені тут у мирі з дружиною любовою, бо переді мною ще далекий шлях у рідну землю. Ось і рушати в дорогу мені вже пора! Прощай і не згадуй лихим словом!..

(Продовження буде)

НАША ДОМІВКА У СІЧНІ

Мал. Р. Лучаковська